

Martin Pecina: Zrušení hotovosti je zlo. Koncentrák, kde se bude platit čipem. Pak si nekoupíte ani párek v rohlíku

- CZ24 News | 13. července 2023

Důvěra lidí k politikům se v mnoha evropských zemích propadá, někde i na historické dno, a ti nejméně oblíbení politici se většinou vymlouvají, že prý nechtějí dělat populistickou politiku. Otázkou však je, zda hluboký pokles důvěry k politikům neznamená také nebezpečný propad důvěry k demokracii jako takové. Co na to říká člověk, který má zkušenosti jak z vládní politiky, tak i z podnikání? Na místo dlouhých popisů zmíním jeden jeho citát: „Musí dojít k nějakému velkému politickému, nebo sociálnímu zlomu. Stát míří neodvratně do zdi. Máme vládu, která chce šetřit, ale má nejvyšší schodky v historii, gigantické deficity, které tvoří. To už není žádná legrace. Můžeme skončit jako Řecko. Myslím, že to všechno směřuje k nějakému hroznému zlomu, jako byl v roce 1989, který se ale nakonec ukáže jako pozitivní“. To jsou slova mého dnešního hosta, někdejšího předsedy Úřadu na ochranu hospodářské soutěže, náměstka ministra průmyslu a obchodu, a také někdejšího ministra vnitra a místopředsedy vlády, dnes podnikatele, inženýra Martina Peciny. Jsem ráda, že vás tady mám.

Martina: Pane inženýre Pecino, navážu hned v úvodu na váš citát, který jsem zmiňovala: Proč myslíte, že náš stát míří neodvratně do zdi? A musí dojít k nějakému velkému politickému, nebo sociálnímu zlomu? Jaké jsou indicie, které vás dovedly k tomuto přesvědčení?

Martin Pecina: Tyto indicie spočívají v tom, že politická reprezentace dneska dělá úplně něco jiného, než deklaruje. A že to, co se reálně děje, nespěje k tomu, aby se jakákoliv oblast ekonomického života zlepšovala. To znamená, že na jednu stranu máme vysokou inflaci, a na druhou stranu relativně vysoké úrokové sazby. Vláda říká, že chce šetřit, ale nečiní k tomu žádné kroky. Dneska jsem si přečetl, že pan Lipavský se vzepřel, a nebude šetřit na mzdách – samozřejmě, že žádný ministr nebude šetřit na mzdách, to jsou prostě absurdní představy. A myslím, že to řekl naprosto přesně pan prezident Klaus, když komentoval první balíček. Víte, jestli chci začít šetřit, tak šetřit musím začít dnes, a ne za půl roku. To prostě nefunguje a nebude to fungovat.

A vysvětlení je jednoduché: Tak, jako každá domácnost, tak i každé ministerstvo má nějaké peníze, které jsou plovoucí v čase. Ve státním sektoru se tomu říká nespotřebované výdaje. Abych to přiblížil, tak uvedu úplně prostý, elementární příklad, aby tomu každý rozuměl: Ministerstvo dostane pět milionů na to, aby zrekonstruovalo záchody ve svém sídle. Normální věc. V pořádku, všichni s tím souhlasí, protože záchody už vypadají škaredě. No a ministerstvo vypíše soutěž, a pak se někdo odvolá. Čili v tom okamžiku se těchto pět milionů, které na to ministerstvo má, přesune do dalšího roku tak, aby se tyto peníze spotřebovaly v dalším roce. A tomu se říká „nespotřebované výdaje“, které takto cestují v čase.

A co se stane, když ministerstvo zjistí, že příští rok už tyto peníze mít nebude a že záchody letos neopraví, že to nestihne? Utratí je za to, za co může. Takže nakoupí za pět milionů, když to zjednoduším, toaletní papír, a bude ho tam mít na deset let. Prostě tyto peníze, které jim dneska nezavážete, nevezmete, oni utratí do konce roku za nesmysly, když to nestihnou za rozumné věci. A takovýchto peněz, které by normálně přešly, je samozřejmě spousta.

A co se stane se mzdovými výdaji? Každé ministerstvo má nějaké neobsazené tabulky, a každý

ministr říká: „Já mám neobsazené tabulky. Takže lidé, kteří pracují, musí pracovat i za lidi, kteří tady nejsou. Takže proto peníze z neobsazených tabulek rozdělují na prémie.“ To je normální věc, děje se to všude, a vždycky se to dělo. V okamžiku, kdy ministři řeknete, že mu příští rok seberete pět, nebo deset procent ze mzdových prostředků, tak co myslíte, že udělá? Do konce roku všechny tabulky naplní. Zcela jasně, jednoduše přirozeně, všechny tabulky naplní, a vy nebudete mít jak mu tyto peníze vzít. To je úplně jednoduché. A přesně to se stane.

Čili, když chcete začít šetřit, tak musíte udělat zasedání vlády, nějak to extra nezveřejňovat, aby to nevěděli úředníci na ministerstvech, a říct: „Podívejte se, vláda rozhodla. Začíná se šetřit. Je stop stav na ministerstvech, pokud se týká přijímání nových lidí. Sebereme volná tabulková místa. Zavážeme nespotřebované výdaje, a to, co máme do konce roku utratit, zkrátíme o 10, 20, nebo 5 %. A to bude základ na to, ať můžeme nějak pokračovat v dalších letech.“ Toto se musí udělat. Ale jestli řeknete: „Začneme šetřit za půl roku“, tak vám garantuji, že se neušetří vůbec nic.

Martina: To znamená, že se to za půl roku všechno překotně utratí...

Martin Pecina: Samozřejmě.

Proklamované šetření státu dopadne tak, že se nic neušetří, a vláda zvýší daně

Martina: Ale řekněte mi jenom, v čem je rozdíl? Nechci vás přerušovat. Protože si vzpomínám, že za minulého režimu třeba ve stavebnictví platilo, že stát měl sídliště, které ale z 80 procent nestálo. Tak přišli ekonomové, nasadili si klotové rukávy, strávili víkend v práci, a plnilo se na 112 procent, přestože sídliště nestálo. V čem jsme se posunuli?

Martin Pecina: To nevím. Ale ještě bych se rád vrátil k největší položce, kde se má šetřit.

Martina: Ano.

Martin Pecina: A to jsou národní dotace. Myslím, že se jich ani nenajde tolik, které je možné vzít. Ale i kdyby se našly, tak jen upozorňuji na to, že tyto programy dneska už běží, a to, co budou vyplácet příští rok, už je podepsáno, nebo se letos bude podepisovat. Čili to, co teď podepisují, už těm firmám nevezmou.

Martina: Takže je to jenom habadůra na lidi?

Martin Pecina: Myslím, že zvyšování daní je jedna věc. Ta proběhne, a možná to bude i víc, než se dneska říká. Ale kdyby chtěl někdo vážně šetřit, tak to musí udělat teď. A jak se to dělá? To všichni víme. Já jsem byla také v jedné vládě, myslím, že jako náměstek, když se takto začalo šetřit. Já si to pamatuji. Poprvé to dělal Klaus v 96. roce, a přesně takhle to říkal v televizi, a úředníci si to pamatují. Všichni vědí, jak se to má dělat, ale dneska to tak neprobíhá. Čili je evidentní, že se to ani nechce dělat, že se o tom jenom povídá a že se budou jenom zvyšovat daně. To je můj pohled na věc. A uvidíte, že za rok, jestli se tady potkáme, si řekneme, že jsem měl pravdu. Bohužel.

Martina: To znamená, že šetření bude spočívat v tom, že všechno zůstane, jak je, jenom to břímě opět víc dopadne na daňového poplatníka.

Martin Pecina: Jasně.

Martina: Už se zvyšuje daň z nemovitosti, a zvýší se další daně. Když k tomu připočítáme inflaci, růst cen energií, a všeho zboží, které je na to navázáno, tak z toho za chvíli musíme vyjít jako odranci.

Martin Pecina: Paní redaktorko, jestli v jednom týdnu řeknete, že budete šetřit a že chcete ušetřit 65 miliard, a tím zdůvodňujete 30 miliard z daní – a jedním dechem, během dvou, tří týdnů řeknete: „Budeme šetřit, ale učitelům zvedneme platy na 130 procent průměrné mzdy,“ tak nevím, jaké je to zvýšení. Asi tedy podstatné, když se o tom mluví. Tak se ptám: Většinu státních zaměstnanců tvoří totiž učitelé, tak jak budeme šetřit na mzdách? To ostatním sebereme 20 procent? Nebo, co budeme dělat? To se řeklo jedním dechem. Pak se řeklo, že se zvýší rodičovská. Já proti tomu nic nemám, ale kde se tedy bude šetřit? A pak se řekne, že se koupí Pandury a obrněné transportéry...

Martina: F35, nebo...?

Martin Pecina: Za 60 miliard, a F35 za 100 miliard, a každý jenom chodí s dalšími a dalšími nápady, jak utratit prachy. Tak kde je chcete ušetřit? To je prostě absurdní. Výdaje nám vzrostou nade všechny meze. Jak je možné, že dneska, ke konci dubna, máme 200 miliard deficitu, když je taková inflace, a vybrali jsme o 100 miliard, nebo kolik víc? To je úplně absurdní. Já myslím, že peníze mizí. To je to samé, jako se zastropováním cen energií: Prostě nám peníze někde zmizely. Někdo zastropoval, a firmy kasírují od státu. Ale z nečekaných zisků platí jenom ČEZ, protože ostatní si to udělali tak, že vlastně žádné zisky nemají. Je to úplně na hlavu, a nikdo s tím nic nedělá. A nevím, jestli je to neschopnost, nebo jestli to tito lidé nechtějí dělat. Nevím, co je horší.

Martina: Pane inženýre Martine Pecino, vy to říkáte jakoby radostně, máte smích v hlase. Řekněte mi: Jste z toho v klidu?

Martin Pecina: Úplně z toho v klidu nejsem. Já jsem podnikatel, mám dnes firmu, která zaměstnává 400 lidí, a já a moje rodina to asi přežijeme. Ale nevím, jak to přežijí moje firmy. Mám skupinu firem, kde je spousta spoluvlastníků, a nevím, jak to všechny tyto firmy přežijí. My děláme hlavně v zahraničí, tak snad asi jo. Ale to víte, že se mi to neříká lehce. Všechny firmy, kromě těch, které jsou fakt zahraniční destinace, kromě jedné, kterou máme na Slovensku, jsou české, přiznaně české, mají české vlastníky, a všechny daní v Česku. Nevím, jestli tady zůstaneme s tímto daňovým domicilem, jestli nám někdo bude šroubovat daně, že si řekneme, že už to pro nás není výhodné. Říkám, jestli 19, nebo 21, tak kvůli tomu já firmu někam do Holandska stěhovat nebudu. Ale nevím, s jakými nápady ještě přijdou. Mně to přijde úplně absurdní.

Čili víte, je to ode mne sice jakoby veselé, ale je to smích přes slzy. Nelíbí se mi, co se se společností děje. A jako člověk, který dělal spoustu let života v energetice, se úplně hrozím toho, co se děje v energetice na evropské úrovni, to není jenom v České republice, ale je to úplná katastrofa. A kdybychom se k tomu mohli dostat, tak budu hrozně rád, protože lidé si to vůbec neuvědomují, ale to je pro nás „disaster“, který ovlivní celé generace.

Inflace není způsobena poptávkou, ale hlavně zvýšením cen energií, které bylo zbytečné, a někdo na tom vydělal

Martina: Když jsem viděla, jak tady u nás parkujete elektrovozem, tak jsem si byla jistá, že toto téma otevřeme. Ale přesto bych ještě zůstala u deficitu naší republiky, a toho, co uslyšíme od vlády a jejich příznivců. Určitě se dozvíme, že vláda za inflaci nemůže, protože převzala finance po Babišově vládě v hrozném stavu. Pak přišla covidová a pocovidová krize, válka na Ukrajině, a to všechno způsobilo nárůst cen, a posléze energetická krize. Jsou tato konstatování na místě, nebo jsou to výmluvy?

Martin Pecina: Tak, první konstatování je konstatování faktu: Babiš předal zemi se stejným deficitem HDP, zhruba 44 procent, jako ji převzal po Nečasovi, nebo po naší úřednické vládě jako ministr financí v roce 2014. Čili, to je první konstatování. Druhé konstatování je, že Babiš skutečně nezvládl problematiku covidu. Podle mě moc sešněrovali průmysl, moc to zadotovali, a způsobili

deficit. Samozřejmě, zrušení té superhrubé mzdy se mělo udělat jinak, a ne prostě snížit efektivní zdanění na 15 procent. A že trend zadlužování, když předáváme zemi, byl vysoký, to je pravda. Když mám být objektivní, tak říkám „ano“. Předal ji ve stejném stavu, jako ji převzal, ale trend nebyl úplně optimální. Ale když to přebíral od Nečase, tak trend samozřejmě nebyl optimální taky. A pokud se týká toho, kdo je zodpovědný za inflaci? Podle mě je inflace z velké části dovezena, přestože pan Rusnok je můj bývalý dvojnásobný šéf.

Martina: Vy jste byl v jeho vládě.

Martin Pecina: Já jsem byl v jeho vládě, dělal jsem mu náměstka. V roce 2003 jsem přišel jako jeho náměstek na průmysl, a přestože si ho velmi vážím, tak nesouhlasím s jeho pohledem, a jsem rád, že tam je dneska pan Michl, který se na inflaci dívá jinak a říká, že není primárně způsobená poptávkou, ale tím, že se nám zdražily energie. A podle mě se energie zdražily zbytečně. Nevím, někdo na tom vydělal hrozné peníze.

Martina: Tak když nám to prodávají za šestadvacetinásobek výrobní ceny, tak je to skoro dost.

Martin Pecina: U plynu jsem to schopen malinko pochopit, že se z ideologických důvodů nebude kupovat plyn od Rusa, přestože ho půlka, nebo tři čtvrtě světa kupuje. To chápu. Prostě někdo má takovou ideologii a řekne: „Rus je teď nepřítel, nebudeme kupovat plyn.“ Dobře, střelíme se do nohy, a třeba to toho Rusa bude taky bolet. Ale u elektřiny není vůbec žádný důvod. My vyrábíme pořád za stejnou cenu, plynové zdroje jsou u nás úplně minimum, čili my jsme ceny měli držet nízko, a měli jsme zregulovat u výrobce. To, že je to proti evropským regulím, je sice pravda, ale to se radši budu soudit s Evropskou komisí, než nechat Českou republiku padnout, a nechat tady vystřelit inflaci na 16 procent, nebo kolik maximálně byla. Čili toto je věc, kterou této vládě jednoznačně vyčítám. Toto absolutně nezvládla. Stropy na té úrovni, jak je udělala, jsou úplně nesmysl, a tato země na to dojde. Čili to je jedna věc s inflací.

Michl samozřejmě mohl ještě víc zvýšit sazby, nevím, na 15 procent, aby inflaci dříve uklidnil. Ale jádro je jinde. Já jsem přesvědčen, že pro většinu podnikatelských subjektů je pro to, abychom přežili, důležitější, jak vysoké máme sazby v bankách, než jaká je inflace. Čili inflace, jasně, Česká národní banka má nějakou zodpovědnost. Říká se, že to vláda způsobila deficitem. Podle mě to vláda způsobila tím, že řádně nezastropovala ceny energií u výrobců. Takhle to měli udělat.

Vláda dopustila vysoké ceny elektřiny a řádně je nezastropovala u výrobců. To může být vysvětlitelné tím, že tam byly zájmy výrobců elektřiny, kteří vydělali hrozný balík.

Martina: A je to mimo jiné proto, že vlády inflaci čas od času milují, neboť ona do jisté míry maže dluhy? A to, že také maže naše úspory, je zase až tak nepálí.

Martin Pecina: To je asi pravda. Ale nevím, jestli to dělají schválně. A jestli to dělají schválně, tak jsou mimořádně rafinovaní.

Martina: Pokud to nedělají schválně, tak to pak můžou dělat ještě dál, protože si myslí, že je to opravdu dobré, nebo tam může být také určitá nekompetentnost - není-liž pravda?

Martin Pecina: Nebo tam může být u cen energií nějaký zájem, na který nedohlédneme. Pro mě je jinak těžko vysvětlitelné, než že jsou tam zájmy výrobců elektrické energie, kteří na tom vydělali hrozný balík.

Martina: To chápu, že...

Martin Pecina: Nejen ČEZ, ale výrobců elektrické energie máme spoustu. A všichni se na tom nabalíkovali. A teď tady máme filozofii solárních a větrných elektráren, a že si lidé mají dávat soláry na střechu. To k tomu taky hodně přispělo. Vypadalo to, že když si dám solár na střechu, tak to budu prodávat za deset korun za kilowatthodinu, což samozřejmě už dávno není pravda. Takže se jim vysoké ceny energie hodily do krámu, ale tím způsobili hrůzu v ekonomice.

Martina: Tak, tady asi teď nerozkryjeme, kdo z toho má prospěch, klasické cui bono. Ale v každém případě asi má smysl v tomto směru sledovat peníze, aby se člověk dopátral odpovědí na své otázky. Máme vládu, která chce šetřit, neustále to tedy deklaruje, a tvoří nejvyšší schodky v historii, gigantické deficity. Jak jste sám říkal – to už není legrace. Řekl jste, že můžeme skončit jako Řecko. Ale politici, a někteří ekonomové by nám určitě oponovali tím, že naše dluhy patří k nejnižším v Evropě.

Martin Pecina: Ještě ano. Ještě stále ano, protože naši kolegové z Evropské unie se v různých časech také chovali zvláštně. Ale trend je hrůzostrašný. Jestli budeme každý rok dělat pět, šest procent, a HDP nám neporoste, tak v tom je problém. Kdybychom měli pětiprocentní nárůsty HDP, tak nad tím mávnu rukou. Ale HDP nám neporoste, protože firmám se v této situaci těžko dýchá, a máme tady různé Green Dealy, a jiné nesmysly, které český průmysl samozřejmě sráží, takže dluh může začít narůstat nebyvalým způsobem. Jestli máte čtyřprocentní deficit a tříprocentní růst, tak vám naroste jedno procento ročně. Ale jestli máte nárůst nula, a deficit je pět procent, tak můžete mít za pět, za šest let, situaci Řecka.

Martina: Musím říct, že situace, kdy máme nejvyšší schodky v historii, a jako omluvenku říkáme, že Řecko, nebo Itálie je mají ještě vyšší, mi připomíná situaci, kdy můj syn přinese pětku, a říká: Ale dostala to ještě půlka třídy. Mě to nezajímá, jestli mi rozumíte. Anebo to pak znamená, že je celá třída slabá. A teď mi řekněte: Co to je, když tady jednotlivé státy Evropy do sebe štouchají lokty, a říkají: Ale vy jste na tom ještě trochu hůř.

Martin Pecina: To, že celá třída je slabá. Co vám mám na to říct?

Výroba USA se přesunula jinam, takže už produkují jenom dolary a zbraně

Martina: Ale tak mi tedy řekněte, když celá evropská třída je slabá, tak kde berete víru, že to nakonec skončí pozitivně? Říkáte: Všechno to směřuje k hroznému zlomu, jaký byl v roce 89, který se ale nakonec ukáže pozitivní. Budeme jako Fénix, který musí povstat z popela?

Martin Pecina: Pravděpodobně ano. Já se toho skutečně obávám, protože věci, které se tady zavedly a které jsou zjevně nesmyslné, je mnoho, a obávám se, že nepůjdou evolučně narovnávat. Třeba na každém zasedání hospodářské komory se hovoří o školství, a školství 30 let směřuje špatným směrem. Všichni na to koukají, všichni se tomu dívají a všichni pořád pokračují v tom, aby to tak jelo dál. A nemůžeme očekávat, že přijde vláda a řekne: „Tak uděláme reformu školství a zase to bude dobré.“ Když to 30 let jde špatně, tak nám bude trvat 10 nebo 20 let, než to dostaneme zpátky na koleje. A tak je to v mnoha oblastech života.

Jak jsem říkal, energetika, obecně průmysl, zemědělství. Vždyť se podívejte na to, co se děje na našich polích – to je katastrofa. Už nakupujeme potraviny ze zahraničí. Tato země nebude v potravinách soběstačná. Co to je za šílenost? A to máte jednu věc vedle druhé. A nemyslím, že může někdo z dnešní politické reprezentace přijít, a říct: „Úplně obrátíme kormidlo, a jedeme úplně jinudy!“, tak jak se to udělalo v roce 90. Myslím, že musí přijít někdo úplně nový, že si politická garnitura musí úplně kleknout, a musí přijít úplně nová, protože těm starým už prudkou změnu nebude nikdo věřit.

Martina: Jenomže pane Martine Pecino, jestliže jsme 30 let jeli do slepé uličky, tak se nebude opakovat scénář z roku 89, kdy se udělala tlustá čára, a začínalo se znovu. Ale my teď budeme muset z této slepé uličky pěkně dlouho couvat, abychom se vůbec dostali na křižovatku. A jestli to bude ve všech těchto oborech, tak potěš.

Martin Pecina: Podívejte, vypadá to, že finanční systém, tak jak je, se dostává do velkého problému. Stačí se podívat na americké servery, jak hovoří o tom, v jaké kondici je dolar. Každý rok tam řeší, jestli vytisknou další „bambilion“ dolarů, aby Spojené státy nebyly insolvenční, což je samo o sobě absurdní. Produkce Spojených států se přesunula někam pryč, a oni už produkují jenom dolary a zbraně. A náš evropský systém se od doby Řecka dostal do podobné situace: Evropská centrální banka tiskne, tiskne, tiskne. Zdá se, jako že se nic neděje, ale to je zdánlivé.

Zásoba peněz je obrovská. Stahuje se do bank, ale v nějakém okamžiku to vybublá, a skončí to buď nějakou hyperinflací, nebo si každý stát zase zavede vlastní měnu. A pravděpodobně se v celém světě začne obchodovat nějak jinak, než jak je to dnes v systému, který je založen od roku, myslím 47, na tom, že dolar je rezervní měna. Potom se na celém světě začalo obchodovat i eurem, takže dneska obchodujeme v Bangladéši, nebo v Africe v euru i dolaru, a většinou zákazníci rozumí tomu i onomu. Ale to nemusí trvat věčně. A jestli tento náš systém úplně spadne, a začne se obchodovat s nějakou jinou rezervní měnou, tak se pojede fakt od začátku. Tak se pravděpodobně škrtnou i dluhy, které máme v eurech, korunách, nebo v dolarech, a řekne se: To už pánové neplatí...

Jsme svědky hroucení systému obchodování v dolarech nebo v eurech. Byl bych příznivcem systému, kde by se měny směňovaly mezi sebou, a tak by vznikala kurz

Martina: Velký reset?

Martin Pecina: Velký reset. A musíme tento systém nastavit nějak znovu. Myslím, že to k tomu směřujeme. Nepřijde to během roku, dvou, ale systém se bude nějakou dobu hroutit. A podle mě jsme svědky toho, že se hroutí.

Martina: Jaká jiná rezervní měna by to mohla být?

Martin Pecina: Já nevím. Státy BRICS se snaží obchodovat ve svých národních měnách, a dělat nějaký koš měn, ve kterém budou vznikat nějaké směnné kurzy. Čili nebyl bych příznivcem toho, aby se měnil dolar za jüan, nebo dolar za brazilský real. Ale mít systém, kde se budou měny směňovat mezi sebou, a tak vlastně bude vznikat kurz. Takový systém by mi asi smysl dával, ale v tomto jsme malí páni. Počkáme, jak to dopadne, a co se stane.

Největším nebezpečím by bylo zrušení hotovosti. To by byl koncentrák, kde budete platit implementovaným čipem. To je konec. To už si pak nekoupíte ani párek v rohlíku.

Martina: Otázkou je, jak rychle to půjde dolů, a zdali to bude skokově, otrěsem, nebo pozvolně. A tudyž není jasné, jakým způsobem, a jak rychle se budeme z tohoto ekonomického kolapsu zase škrábat nahoru. Mnozí odborníci, ekonomové, politologové, nebudu teď vyjmenovávat, ale tyto názory najdeme často, tvrdí, že guláš, který zažíváme, může skončit takovou totalitou, že pamětníci, kteří si stěžovali na minulé totalitní režimy, i na totalitní komunistický režim, by na ně mohli ještě vzpomínat jako na lepší variantu. Protože ta obrovská kontrola, kterou umožňují dnešní technologie, sociální sítě, sociální systémy, způsobí, že člověk bude mnohem nesvobodnější, než kdy byl, a mnohem kontrolovatelnější. Bojíte se tohoto stavu, který by mohl doprovázet ekonomické otrěsy?

Martin Pecina: To by se samozřejmě mohlo stát. V několika čínských městech už mají systém takzvaných sociálních kreditů.

Martina: Ano.

Martin Pecina: Takže si představte...

Martina: A kamery úplně všude. A to všechno ještě pomáhaly budovat americké firmy.

Martin Pecina: Tak si představte, že přijdete na nádraží, a chcete jet z Ostravy do Prahy první třídou, a oni vám řeknou: „Kamaráde, ty jsi šel třikrát na červenou, takže můžeš jet jediné dvojkou.“

Martina: Dělal jsi rozhovor s Kociánovou.

Martin Pecina: Přesně toto by se mohlo stát. Ale největší nebezpečí podle mě je, že by se zrušila hotovost. To by byl úplný koncentrák. V okamžiku, kdy se zruší hotovost a budete někde platit nějakou svojí identitou, nějakou kreditní kartou, nebo lépe, nějakým implementovaným čipem, tak to je finále. To už si pak nekoupíte ani párek v rohlíku.

Martina: A máte obavu, že tento tlak na to, aby byla hotovost zrušena, je tak silný, že nakonec nepřeváží zdravý rozum?

Martin Pecina: Já doufám, že se toho nedožiji. Ale když vidím, jak se procesy debilizace obyvatelstva, a procesy, které vedou k nesvobodě, zrychlují, tak z toho mám trošičku strach. Představte si, že by vám před pěti lety někdo začal vykládat, jak je hrozně fajn, že je někde válka, že tam máme posílat zbraně a že se má bojovat do posledního, já nevím, koho. To byla témata, která byla úplně zapovězena, a dneska se o tom normálně mluví, a to přesně tak, jak bylo v Orwellovi: Pravda je lež, a válka je mír. Někdy jsem z toho úplně per plex. A vůbec nedokážu pochopit, jak mluví v televizi. A jak říkám, to se stalo během dvou let, že se situace mentálně úplně změnila.

Za covidu se taky samozřejmě stalo hrozně moc věcí, a jak jsem říkal, Babišova vláda to nezvládla. Ale do dneška si říkám: „Bůh ví, jak bych to za covidu zvládal já, kdybych tam byl.“ Já jsem taky třikrát očkovaný, a taky jsem si říkal, že je to správně. A asi bych se znovu nechal třikrát naočkovat, a nejen proto, že jsem to potřeboval, abych mohl jezdit po světě kvůli své práci, ale prostě jsem to považoval za správné. I podporu firem jsem považoval za správnou, i když z dnešního pohledu to vypadá hůř, než to vypadalo tenkrát. Ale dneska jsou věci, jak jsme se bavili o výdajích, deficitech, které jsou tak explicitně jasné, že vůbec nechápu, jak se k tomu třeba média veřejné služby můžou stavět tak, jak se staví. To je pro mě horší situace, než když se lhalo za socialismu.

ZDROJ: Radio Universum